

Въ сферата на най-висшиятъ въпроси на духа ни прѣнася Тодоровъ съ своята чудна *Слънчова женидба*, въ която сж намѣрили своя завършекъ много отъ мотивитъ на неговитъ драми и на ~~останалитъ негови~~ *идилии*. *Слънчова женидба* и *Симфония на безнадѣждността* на Пенча Славейкова — *прѣдставява* *най-възвишенитъ* концепции въ нашата поезия и означаватъ нейното възмогане до общечовѣшки проблеми. Въ *Слънчова женидба* законъ на своята природа, Слънчо е потърсилъ щастие въ земна любовъ; но *мжките* които разкъсватъ неудовлетворената въ своитъ най-дълбоки *пориви* неговата душа, го каратъ скоро да отстъпи прѣдъ всепобѣдната мощъ на своитъ творчески *пориви* и да се откаже отъ земни пожелания: — сърденитъ чувства и ламтения на *човѣка* се принасятъ жертва на по-дълбокитъ въжделения на *художника*. Но особената прѣлестъ и поетичностъ на концепцията на Тодорова се съдържа въ това, че той, като вдълбочава своеобразнитъ български варианти на легендата за женидбата на слънцето, внася въ нея ясенъ и дълбоко поетиченъ символъ, който му позволява да схваща Слънцето като творещъ гений въобще. Подпомогнатъ и отъ персонафикацията на нашата народна поезия, поетитъ, като слива въ *Слънчова женидба* всѣка стѣпка козмическо и психическо, откъдествява обрѣза на слънцето съ образа на поета-художникъ: животворната сила въ природата — съ источника на всѣки духовенъ животъ въ обществата. Носящото се въ самотни висини слънце става видимъ символъ на творящия въ мжчителна душевна самота поетъ. — Завелъ е Слънчо хубава Грозданка въ бащини двори и, изнемогналъ въ омаитъ на любовта, забравилъ е да свѣти и да грѣе. Въ скрежъ и ледъ се е вкаменило всичко и угасналъ е всѣки животъ на земята. Но скоро избликватъ съ стихийна мощъ най-дълбокитъ пориви на неговата душа: пролѣтни вихри сж завилнѣли и пробудила се е мжката на творческия копнежъ. И не намира нигдѣ покой въ своитъ високи кули. Обхванатъ отъ мощна сила на вдѣхновение, напуска той майка и жена, и въ несвѣсенъ полетъ се устремява въ далнини — „разпрѣсва облаци и мъгли и цѣлъ руменъ-кравенъ се усмихва въ висини“ — всичко да огрѣе и пробуди за животъ. Образитъ на творене животъ и красота въ природата се смѣняватъ съ образи изъ ателито на пластическия художникъ — паралелтъ между психическо и козмическо е *прокаранъ* до край, и дава на цѣлото рѣдка възвишеностъ. Едва ли трагиката въ живота на творящия е била въплътена съ такава трогателностъ, както въ *Слънчова женидба*. — безъ да изключваме и прѣлестната елегия — епилогътъ на Ибсеновия изгубенъ за живота животъ, безъ да изключваме и *Когато мъртви възкръснемъ*, тѣто е изобразено повече проклятието на *занаята*, а не безрадостния жребий на творящия въ душевна самота гений-художникъ, не позналъ животъ, ни радостъ въ свѣта.

сжтствие на всѣки шовинизъмъ, — каза той на банкетъ, устроенъ въ неговата *паметъ* прѣзъ юлий истеклата година въ София — обективно отнасяне даже къмъ враговетъ, хуманностъ и човѣколюбие — тия тѣй характерни за руския интеллигентъ черти, азъ намирамъ и у българската интелигенция, единъ отъ най-симпатичнитъ прѣдставители на която се явява българския поетъ Петко Тодоровъ: (Души, карати др. Митопова на банкетъ,

който му даде *Публиката* *интервю* в септември 1908 година, когато той се обиде в София, на тѣй за „обновена“ *Муринъ*, като *проклетъ* *забавя* *Хукетъ* *и* *др.*